

ham i denne Byernes By, den „evige“ Stad, Verdenssjælens Mausoleum. Men det var langt mindre Arkitekturens Skønhed, der optog ham, end Murenes Masse, Sammenbindingens Soliditet, den hele titaniske Kraft, der havde udfoldet sig i disse totusindaarige Kæmpeværker. Han kunde sidde timevis inde i Colosseums ørkenøde Indre og underholde sig med i Tankerne at genopbygge det fra Grunden, omgive det med et Fletværk af Stilladser paa en uhyre Arbejdsplads, der var opfyldt af kyklopiske Stenblokke, Oksekærrer og Hundreder af svedende Slaver, og herfra lade det hæve sig Skifte for Skifte som Fundamentet til et Babelstaarn.

Og saadanne Drømmerier førte ham paany til Bøgerne. Disse antike Murkolosser vakte Trangen hos ham til at vide noget mere om Romerfolket og dets Skæbne end det højst uklare, han huskede fra sin Skoletid. I den skandinaviske Forenings Bibliotek laante han Mommsens „Römische Geschichte“, og med den stædige Energi, han stødvis kunde udfolde, arbejdede han sig i kort Tid gennem det bindstærke Værk.

For første Gang i sit Liv grebes han af en historisk Stemning. Hans Blik havde hidtil bestandig været rettet anelsesfuldt fremad mod den forventede Stortid, — Fortiden havde aldrig sysselsat ham. Nu kunde han formelig nyde det at sidde oppe mellem Palatinerhøjens Ruiner og med Ryggen lænet mod et solopvarmet Søjleskaft at læse om de Mænd, der fra dette Sted havde behersket Verden. Tilmed førtes han ved disse Studier for første Gang helt bagom den ham forhadte Kristendom, ind i en Kultur, der var ganske upaavirket af den Aandsmagt, der for ham var Nutidens Forbandede. I Republikens Helteskikkelser fandt han de forbilledlige Karakterer, han hidtil havde savnet. I hele dette praktisk anlagte, handlemodige, kloge og usentimentale Hedningefolk saae han Mennesket i uforvrænget Oprindelighed, Titanslægten, hvormed han uklart havde drømt, og med hvilken han følte sig i Slægt.

I et af sine Breve til Jakobe skrev han begejstret:

„Aldrig har jeg saa stærkt som hernede følt, hvilken Forbrydelse mod Menneskeheden Kristendommen har været. Aldrig har jeg med en saadan Skamfølelse forstaaet, hvor højt vi endnu skal tilvejs for bare at række til Skuldrene af den Slægt, hvis Menneskestorhed hin blegnæbbede Kastrat fra